

ca să fiu mai ușor recunoscut. Întâlnirea cu Nae Caranfil a fost o întâmplare minunată. Am debutat chiar la Cannes; la "Quinzaine des réalisateurs", a fost prima proiecție a filmului într-un mod festiv. De-atunci n-am mai făcut film, așa cum mi-aș fi dorit. Am o promisiune veche, tot de la Nae Caranfil, pentru un rol principal într-un scenariu care-mi place foarte mult, dar care mai așteaptă venirea unor investitori.

Prezența în Grupul "Vouă" mărturisește interesul tău pentru genul revuistic?

Genul revuistic e într-un declin evident și acest lucru se întâmplă și din cauza faptului că cei care-l practică încă n-au înțeles că șopârla a murit și că umorul are multe alte zone, și mai "grase", de explorat. Fac parte din Grupul "Vouă" în primul rând pentru a fi alături de colegii mei și de asistentul Radu Gabriel și în al doilea rând pentru că încerc să-mi completez paleta mijloacelor de expresie, jucând și în spectacole de revistă, dar și în spectacole cu piese de Ionescu, Cehov, Shakespeare etc.

Te simți atras de comedie?

Se spune că pentru comedie trebuie să ai ceva în plus față de

ceilalți actori. Se pare că eu sunt unul dintre fericiții dăruțiți cu așa ceva, și atunci evident că profit. Talentul nefolosit e un păcat. Însă mă atrag în egală măsură și rolurile de dramă, rolurile cu profunzime.

Cum e colaborarea cu generația consacrată a teatrului?

Este dezarmantă, pentru că, deși există valuri de păreri în Institut sau printre tinerii actori că teatrul s-a prăbușit, e jucat bătrânește, colaborările cu artiștii mai vârstnici sunt pline de surprize. Pot să dau câteva nume ale unor actori cu care m-am întâlnit pe scenă și care m-au marcat: Mișu Fotino, cu care joc în două spectacole, **Satana cel bun și drept** de Tudor Popescu, în regia lui Gelu Colceag și Șerban Puiu, **Călătorii cu mătușa mea** de Graham Greene, în regia lui Petre Bokor, cu Carmen Stănescu, apoi Mihai Mereuță – care a revenit plin de forță și vitalitate. Sunt cucerit de modernitatea jocului său și asta îmi întărește convingerea că ceea ce am învățat eu la aceeași bună școală de actorie este temeinic și, dacă dăinuie de atâta vreme, este și valoros.

Te marchează părerea criticilor?

Nu. Îmi doresc să existe personalități cu grile de valori atât de solide încât să devină adevărate barometre ale vieții teatrale. Cunosc însă opinii laudative față de lucruri pe care eu le consider îndoielnice și atunci am senzația că există și aici, ca în toată societatea noastră, un soi de lipsă de repere. Din păcate, primează prea mult gustul și nu opinia specializată. **Ce-ți dorești cel mai mult acum?**

Profesional, mi-aș dori ca ofertele și distribuțiile să se țină lanț ca și până acum. Pregătesc al șaselea rol într-un spectacol la TNB, **Omul din La Mancha**, în regia lui Ion Cojar. Mi-aș dori să am șansa de a lucra și cu alți mari regizori, ca Liviu Ciulei, Penciucescu, Esrig, Andrei Șerban. Mai multă sănătate și poate să câștig bani un pic mai ușor, ca să am liniște pentru a-mi putea vedea de treabă la teatru.

Care e partea cea mai interesantă a profesiei tale?

Că poți să fii și să faci ceea ce nu poți să fii și să faci în mod normal în viață. E un soi de consumare, de ardere a unor energii latente.

Mirela Nagăț

Sf flash

Nebuni și fățarnici

Nebunii nu sunt fățarnici. Titlul pe care l-am parafrazat mai sus este un oximoron. Nebunii au o sinceritate totală. Lipsindu-le instinctul de conservare, ei se comportă în tot firescul lor demential. Cei care se cred câini latră. Cei care se cred Maria-Tereza îi caută pe cei care se cred armăsari. Nebunii nu sunt fățarnici, dar oamenii normali, da. Mai ales unii critici.

De ce mă supără pe mine că unele persoane nu scriu lucrurile rele pe care le știu și pe care, unele cel puțin, le afirmă oral? În fond, ceea ce eu numesc fățarnicie s-ar putea numi politețe, rezervă, circumspecție, blândețe. Ei bine, mă supăr pentru că alții îmi aplică și mie norma acestor ipocriții. Și, bunăoară, nu-mi mai răspund la salut dacă afirm că jocul, regia sau textul lor nu-mi plac.

A nu răspunde la salutul cuiva e o porcărie imensă, o mârlnăie abominabilă. Față de ea, a scrie o piesă proastă sau a distribui greșit niște actori nu înseamnă nimic. Și totuși acord măgarilor cu pricina circumstanțe atenuante.

Ei au fost provocați de un non-combat general care, dintr-o pedagogie eronată sau doar din lașitate, laudă și când ar trebui să critice. Sau, în locul a trei fraze tranșante, pictează cai verzi pe pereții teatrelor.

O eroare profesională poate fi un accident sau o neputință care nu te scot din lume. Azi scrii, joci, îndrumi bine, mâine rău. Apoi, o judecată de valoare nu-i decât o opinie care poate fi combătută prin argumente sau modificată de însuși emitentul ei. Aceste adevăruri simple trebuie repetate obstinat pentru că multora le-au ieșit din cap. Scăldarea nesfârșit "subtilă" a adevărului, poreclirea negrului "cenușiu închis de o nuanță interesantă" are drept consecință că noi, ceilalți, care îl numim cu franchețe, facem figură de nebuni. Poate om fi. Dar mai bine la balamuc decât într-o lume de mincinoși sau de bieți nenorociți care, din cauza fățarniciei altora, își pierd și capul, și obrazul.

Horia Gârbea